

Giới thiệu Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào

Truyện Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào, Cô là Dương Thị Bát Quái, thường ngày được mọi người hay gọi là Quái Quái, là một người có nhan sắc bình thường, học lực bình thường và không được nổi bật cho lắm.

Tuy vậy cô cũng đã trải qua mối tình đầu và cảm thấy quá nhảm nhí nên đề nghị chia tay, năm nay đã 25 tuổi, chỉ là một phó phòng công ty bình thường và đang lên kế hoạch lật đổ trưởng phòng huyền thoại. Nhưng biến cố lại đến với đời cô khi bất ngờ xuyên không vào thời cổ đại.

Mời các bạn đón đọc truyện để xem cô nàng bá đạo này sẽ sống ra sao ở thời cổ đại nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Dương Thị Bát Quái là một cô gái dễ thương, hiền lành, được mọi người yêu quý, luôn là tâm điểm của mọi bữa ăn, ý nhắm luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý.

Cô năm nay đã 25 tuổi, là trưởng phòng nhân sự của một công ty có tiếng và rất được trọng dụng. Thông minh, đa tài, tinh thông cảm kì thư họa, được rất nhiều chàng trai theo đuổi nhưng cô đã có một mối tình thầm thiết với một người đàn ông tuyệt vời nên đều từ chối.

Nhưng đừng thấy cô như vậy mà nghĩ cô nhu nhược, cô rất giỏi đánh nhau đấy, tất cả các môn võ đã xuất hiện từ trước tới giờ cô đều tinh thông...

Trên thế giới này không ai có thể đem so sánh với cô.

... ..

... ..

... ..

Cô ấy đang nằm mơ đấy....

....

Dương Thị Bát Quái, tên thân mật là Quái Quái, cô là một cô gái có nhan sắc bình thường, học lực bình thường. Sự thật là cô đã trải qua một mối tình và cô cảm thấy quá nhảm nhí nên đề nghị chia tay.

Năm nay cô 25 tuổi, là một phó phòng của công ty bình thường, ước mơ của cô là giành được chức trưởng phòng huyền thoại. Cô quả thật là rất tinh thông cảm kì thư họa, nấu ăn, giặt đồ, vẽ tranh, hát, đàn và cả áo quần... ngoại trừ múa dờ tẻ ra, tất cả cô đều... biết một ít.

Còn nữa, Dương Thị Bát Quái thật rất giỏi đánh nhau, rất rất là đẳng khác, nhưng... không có võ đâu... Đừng tin cô ta nói nhảm ở trên...

Rồi, chúng ta lại tiếp tục vào câu chuyện nào...

Hôm nay là ngày x tháng x năm x, Quái Quái đang đứng đợi xe buýt. Cô nhìn ngắm xung quanh, ánh mắt mòng mị, cô cười một cái nhe hết cả hàm răng đang được niềng.

Chuyện là sáng nay cô ngủ dậy, đánh răng rửa mặt, chuẩn bị áo quần thơm mát, mọi chuyện sẽ không có gì xảy ra nếu như lúc mới ngủ dậy cô không nhìn nhầm chai nước lọc với chai rượu nhất và uống ừng ực.

Tôi thật sự không hiểu nổi cô ta khát đến mức nào, hay là tại vì vị giác cô ta có vấn đề mà uống gần hết nửa chai cô ta mới chịu bỏ chai rượu xuống. Kết quả là bây giờ mớ rượu mới ngâm và mọi thứ xung quanh cô toàn màu hồng.

Con đường quen thuộc thường ngày bỗng thiu vì mớ rác chưa được dọn, bây giờ cô thấy nó thật sạch sẽ. Mấy bác, mấy cô, các em học sinh thường ngày chen lấn để có chỗ tốt, lúc nào cũng khiến cô bức bối, giờ đây cô cảm thấy bọn họ thật đáng yêu làm sao. Còn cả chiếc xe buýt tôi tàn hăng ngày chờ cô đi làm nữa, nó đang đậu trước mắt cô, sao giờ cô nhìn nó đẹp thế, sang trọng đến thế.

Cô leo lên xe buýt, mỉm cười, phô bày bộ răng được nẹp với mọi người, cô tiến lại chiếc ghế trống rồi ngồi xuống. Chiếc xe chạy băng băng, đi được một hồi, hai mắt lờn đim, cô chìm vào giấc ngủ.

Chiếc xe đi hết trạm này đến trạm khác, người lên xe buýt càng ngày càng đông. Lúc này xe dừng đột ngột, Quái Quái tỉnh, cô nhìn người trên xe đông nghịt, cô lại cười một cái, nhe hàm răng bị nẹp. Xe tiếp tục chạy, và Quái Quái tiếp tục ngủ.

Quái Quái tỉnh dậy lần nữa, lần này là cô tự tỉnh, trên xe buýt chỉ còn lưa thưa vài người. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, đập trước mắt cô là hai trái dâu tây nhỏ trên nền màu xanh, cô rất ghét dâu tây nhưng bây giờ cô cảm thấy rất đẹp, và cô muốn chạm vào nó. Cô đưa tay lên chạm vào, vuốt ve...

“Aaaaaaaa, biến thái, biến thái, đồ biến thái....” Một thanh niên cơ bắp hét lên.

Quái Quái nghe tiếng hét thì giật mình, tay vẫn đặt trên quả dâu tây đó. Nhìn lên thì thấy thanh niên cơ bắp há mồm tròn mắt nhìn mình, nhìn xung quanh, mọi người đang xì xào.

“Trời, cô ta có phải phụ nữ không vậy, thật biến thái mà”

“Cô ta chắc phải thiếu thốn đàn ông lắm”

“Chu choa, con gái bữa nay mạnh dạn thật đấy”

“.....”

Quái Quái thấy thế thì kì lạ, mọi người đang nói ai vậy nhỉ?”. Cô quay qua, tiếp tục nhìn vào quả dâu tây yêu thích của mình, nhưng kì lạ là quả dâu tây rung lên, xích lui sau. Quái Quái nhanh chóng với theo. Bỗng cả xe buýt ồ lên:

“TRỜI ĐẤT!!!”

“AAAAAA, tránh, tránh xa tôi ra, đồ biến thái kia...” Thanh niên cơ bắp la lên eo éo, sau đó nắm lấy tay Quái Quái vứt ra. Quái Quái nghếch mặt ra nhìn mọi người, những người đàn ông bị cô nhìn đến thì sợ hãi xích lui ra sau. Bỗng xe buýt dừng lại, Quái Quái bị vứt ra khỏi xe.

Quái Quái đứng im bất động giữa đường, đầu óc cô đang dần dần tiếp nhận thông tin. Bỗng có một tiếng hét vang lên:

“TRÁNH RAAAAA!!!!” Một chiếc xe đạp lao tới, đụng phải Quái Quái, cô bị ngã, đầu đập thẳng vào cột điện gần đó. Đồng thời có tiếng sấm vang lên, sét được đánh xuống, đánh thẳng vào cột điện, dòng điện chạy xuống truyền vào người Quái Quái.

Trên đường, xe cộ đông đúc, một cô gái bị xe đạp đụng trúng, ngã vào cột điện, bị sét đánh chết...

Và câu chuyện xuyên không bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trong một cái sân rộng ở phía sau nhà, bao quanh là những bức tường cao lớn, Quái Quái nằm đó, trên người khoác lên một bộ váy xinh đẹp, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, hai bờ mi khép chặt, trán lờ lờ nhú lên một cái.

Ở gần đó, một nam nhân lạnh lùng, với nét đẹp không ai có thể so sánh đang từ từ tiến lại gần. Hắn ta khó hiểu nhìn nàng, ngồi xuống, nâng đầu nàng lên, ánh mắt chăm chú.

“Nàng ta sao lại nằm ở đây nhỉ?”

Nam nhân chuẩn bị bế Quái Quái lên thì thấy nàng cựa quậy, cái miệng bé xíu nói mớ cái gì đó, nhìn rất xinh đẹp, rất quyến rũ. Nam nhân như bị thôi miên, cúi đầu xuống, từ từ cúi xuống, chạm nhẹ vào môi nàng. Sau đó, như bị mê hoặc, hắn chiếm trọn môi nàng, hai cánh môi như trời sinh đã là của nhau, từ từ hòa quyện, hòa quyện thành một...

Quái Quái dụi dụi mắt, người cựa quậy một chút, miệng rên khe khẽ.

“Ư...anh...anh làm em tê dại quá...”

Quái Quái mở mắt, ánh mắt mọng mị, sau đó thì mở to, cuối cùng là tròn trĩnh lên, đẩy đôi phượng ra và cố gắng dịch người lui. Đôi phượng không yếu thế, bỏ nhào và hôn Quái Quái tới tấp.

“Con chó chết tiệt kia, tránh ra, tránh ra!!! Nụ hôn đầu của tôi!!!!huhu...TRÁNH RAAAA!!!!!!!!!!!!...”

Quái Quái tức giận thoát khỏi con chó, con chó dường như muốn trêu chọc nàng, nàng càng chạy nó càng rượt đuổi. Quái Quái lúc đầu là tức giận bị cướp nụ hôn đã giữ suốt 25 năm, sau dần dần dấn ra sợ hãi, sợ con chó sẽ bắt kịp và cắn mình, nàng cố gắng chạy, chạy quanh cả cái sân. Khó một nỗi là cái sân quá lớn và không có một cái cây hay một cái chậu để nàng kiếm một món đồ dọa chó.

(Trong sân sau của một ngôi nhà, một cô gái tóc bị cháy lỏm chỏm, khuôn mặt đen xì xì được nước miếng của một con chó lau sạch vài chỗ, đặc biệt sạch ở khuôn miệng, khoác trên mình là bộ váy cũng đen xì nhẵn nhúm, đang chạy với vận tốc của một vận động viên rùa bò và bị một con chó màu đen rượt quanh.

.....Tội nghiệp cho cô gái đó....)

Quái Quái chạy nhanh, con chó rượt theo cũng nhanh, Quái Quái chạy chậm, con chó giảm tốc độ cũng chạy chậm như nàng. Nó như là muốn đùa giỡn, muốn vờn nàng vậy. Quái Quái chạy hết nỗi, ngồi bệt xuống đất, miệng thở hồng hộc, thấy con chó đang từ từ chạy lại gần mình, bỗng nàng bật khóc.

Quái Quái cảm thấy thật tủi, tủi vì không ai giúp đỡ mình. Lúc này Quái Quái khựng lại, đứng rồi, cần phải nhờ ai đó giúp đỡ, nàng ngược khuôn mặt lèm bèm nước mắt và nước miếng chó còn dính đầy mặt lên, miệng mở lớn và hét.

“CỨU, CỨU, HUHUHU, AI ĐÓ CỨU TÔI VỚI, TÔI BỊ CHÓ CẮN, CỨU TÔI VỚI. AAA, HUUH...”

Lúc này, con chó vừa nãy đuổi theo đùa giỡn bỗng đứng khựng lại, ánh mắt ngu ngu nhìn Quái Quái, như không hiểu đang có chuyện gì xảy ra. Quái Quái vừa khóc, vừa la, ánh mắt tròn ngược nhìn con chó.

Trong nhà, một nam nhân trung niên và một nữ nhân trung niên nghe tiếng thét thì vội vã chạy ra, nhìn thấy Quái Quái nước mắt lèm bèm, mặt mày toàn “nước” thì sợ hãi.

“Quái Quái, con bị làm sao vậy?”

“Ba, mẹ, con... con bị chó cắn, huhuhu...” Quái Quái thấy ba mẹ mình thì khóc lớn hơn.

“Chó cắn?” Nam nhân trung niên ngạc nhiên lên tiếng.

“Con chó nào cắn con? Mà ba, mẹ là gì? Sao con gọi mẫu thân và phụ thân như vậy?” Nữ nhân trung niên kì quái hỏi.

“Chính là con chó đó!”

Quái Quái chỉ vào con chó màu đen vừa mới rượt nàng, sau đó dừng lại một chút.

“Ồ... Mẫu thân? Phụ thân?” Quái Quái quay qua nhìn hai người.

“Ba, mẹ, ba mẹ đang nói cái gì vậy.... Còn áo quần của ba mẹ, sao lại thế này?”

“Con nói cái gì vậy, chúng ta không mặc thế này thì mặc thế nào chứ?”

Nam nhân trung niên và nữ nhân trung niên nhìn thấy con gái mình có cách nói kì lạ thì khó hiểu, quay qua mắng con chó đen.

“A Dồn, không được đùa giỡn với tiểu thư như thế, biết chưa? Sau này còn tái phạm thì đừng trách ta cho nhin đối đấy.” Con chó bị mắng thì nằm xuống, tai cụp lại tội nghiệp.

Quái Quái khó hiểu, sau đó đứng dậy, nhìn xung quanh. Nàng nhận ra đây không phải nhà mình, nhà nàng không có tường cao thế này, không có sân rộng thế này. Còn ngôi nhà phía trước nữa, tất cả đều là gỗ, trong khi nhà nàng là xi măng, cốt thép. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Quái Quái mở to mắt không thể tin được, sau đó quay qua nhìn ba mẹ thêm một lần nữa.

“Quái Quái, con bị làm sao vậy? A, mà sao mặt mũi, y phục của con lại dơ thế này?.... Đây, đây, Quái Quái, Quái Quái...” Quái Quái ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Quái Quái tỉnh dậy khi trời tối thui, nhờ ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ mà nàng mới chớp chớp mắt thấy được vật trước mắt. Nàng ngồi dậy, xuống giường, mò mẫm trong bóng đêm tìm được cửa phòng, mở cửa và hướng mắt nhìn ra khỏi phòng.

Chung quanh nàng tất cả đều lạ lẫm. Ánh đèn heo hắt từ chiếc đèn lồng trước cửa len lỏi chiếu vào phòng, một số vật dụng trong phòng mờ mờ hiện ra. Đây không phải là nhà nàng, từ bàn ghế đến cánh cửa phòng, những vật dụng này được thiết kế theo kiểu từ rất xa xưa, hoàn toàn trái ngược với phong cách hiện đại của nhà nàng.

Quái Quái nhăn nhó mặt mày, nhớ đến lúc ban ngày gặp ba mẹ, ba mẹ nàng ăn mặc và nói chuyện rất kì lạ, cả ngôi nhà này nữa, sao lại kì quái vậy chứ. Quái Quái lắc đầu, sau đó trong ý thức xoẹt qua hình ảnh nàng uống “nước”, rồi hình ảnh nàng ở trên xe buýt. Hai má của Quái Quái hồng lên rồi đỏ ửng, nàng không ngờ mình có thể đồi bại như vậy.

Hình ảnh lại tiếp tục lướt qua, nàng đụng phải một chiếc xe đạp đang chạy, trên xe đạp hình như là một cậu nhóc học cấp một, sau đó nàng té, đập đầu vào cột điện. Quái Quái nhớ lúc đầu đập trúng cột điện, bên tai còn nghe thấy cả tiếng sấm lớn, sau đó thì đầu nàng rất đau, rất khó chịu, ý thức giống như bị cái gì đó hút đi, hút cho đến khi cạn sạch. Hình như nàng đã chết...

Nhưng chết rồi tại sao nàng lại xuất hiện ở đây, còn gặp được ba mẹ nữa, chẳng lẽ....Quái Quái suy nghĩ miên man....

Lúc này, trong bóng tối có một cặp mắt sáng rực nhìn về phía Quái Quái, Quái Quái giật mình nhìn lại, ánh mắt nàng chăm chú về phía đôi mắt đối diện. Suy nghĩ đây có phải đôi mắt trong truyền thuyết hay không, đôi mắt của một mỹ nam, soái ca lạnh lùng, nhìn thấy mỹ nữ bên cánh cửa thì hứng thú và rồi dần dần đem lòng yêu nàng. Quái Quái mắt càng ngày càng sáng rực, chăm chăm nhìn về phía đôi mắt kia, miệng theo thường lệ nhếch lên, cũng may không còn nẹp răng nữa.

“Soái ca ơi, hãy tới đây, tới đây và tấn công em này...” Quái Quái thì thầm trong miệng.

Giống như là nghe được lời nói lẩm bẩm trong miệng Quái Quái, cặp mắt sáng trong bóng tối bỗng nhiên rung lên một phát, di chuyển lên cao sau đó chạy thẳng tới gần chỗ nàng.

“Quác quác quác.....Bẹp....” Đồ điện....

Thì ra... cặp mắt đó... là.... của quạ đen... Nó....hình như.... ...

ĐẠI TIỆN NGAY TRÊN ĐẦU QUÁI QUÁI RỒI.... ..

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Quái Quái hét to. Trong đêm tối tiếng hét vang vọng khắp nơi.

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu trong đời, nàng bị xui xẻo đến mức này. Đến cả một con quạ cũng dám xỉ nhục nàng, Quái Quái khóc không ra nước mắt, chỉ biết hét lên cho voi đi con đau này...

Tiếng hét quá lớn khiến người trong nhà tỉnh giấc, mẫu thân và phụ thân Quái Quái lo lắng đốt đèn, chạy nhanh tới phòng nàng. Nhìn thấy Quái Quái đứng im bất động ở cửa, mặt thì ngược lên trời, miệng mở lớn, cơ mặt thì đơ ra, cả hai người đau xót.

Sau khi Quái Quái ngất đi, Phụ thân Quái Quái liền mời đại phu tới xem bệnh, thế mới biết nàng vừa bị sét đánh, các kinh mạch trong người nàng bị tác động không nhẹ. Mẫu thân Quái Quái bàng hoàng khóc hết nước mắt, còn phụ thân thì tự trách mình đã không tốt, đã không quan tâm tới nữ nhi của mình. Hai người ôm lấy nhau, lòng tự nhủ sẽ không để nữ nhi phải chịu khổ thêm gì nữa.

Tiện đây xin giới thiệu, phụ thân của Quái tên là Dương Thập Lợn, ông là một người lực lưỡng, có nhan sắc bình thường, không nổi bật, nhưng bù lại kĩ thuật dùng dao rất tuyệt vời. Còn mẫu thân Quái Quái tên là Sở Thị Quái Thú, một người phụ nữ chất phác, có chút xinh đẹp, đã phải lòng cha Quái Quái nhờ kĩ thuật cầm dao điêu luyện của ông, sở trường của bà là...bà ấy có tuyệt chiêu sư tử rống đây.

Dương Thập Lợn Và Sở Thị Quái Thú chạy lại chỗ Quái Quái.

“Quái Quái, con bị làm sao vậy?”

“Quái Quái, có chỗ nào không tốt hả con?”

“Ba... Phụ thân, mẫu thân... con không sao...” Quái Quái quay qua nhìn hai người, mặt méo mó nói.

“Tại sao con lại ra đây, con vừa mới bị sét đánh trúng, đi lại nhiều không tốt đâu.” Mẫu thân Quái Thú vuốt mặt Quái Quái, lo lắng nói.

“Con bị sét đánh?” Quái Quái ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, sáng nay con bị sét đánh, chắc là tại kinh mạch vẫn chưa ổn định nên con chưa nhớ ra. Cũng là phụ thân và mẫu thân không tốt, đã không chú ý đến con.” Phụ thân Thập Lợn cúi đầu tự trách.

“A, không sao đâu mà phụ thân, cũng tại con ham chơi, la cà nên mới bị sét đánh thôi. Hai người đừng lo mà.” Quái Quái xua tay.

“Mà con cần cái gì sao, sao lại ra đứng ở cửa thế này?” Mẫu thân.

“A, là con muốn đi vệ sinh nên tỉnh, đi ra cửa thì có con quạ ngu ngốc bay tới... tiện thể đi vệ sinh trên đầu con luôn, haha, haha...” Quái Quái cười gượng gạo nhìn hai người.

Thịt Lợn và Quái Thú nghe Quái Quái nói thế thì sùng sốt, sau đó biết ý không nhắc lại chuyện xấu hổ này. Quái Thú thấy không khí lúng túng thì lên tiếng:

“Quái Quái, không phải con muốn đi vệ sinh sao? Để mẫu thân đưa con đi nào.”

“Oh, vâng ạ.”

Quái Thú dắt Quái Quái đi vệ sinh, sau đó đưa về phòng, bảo Quái Quái ngồi im rồi đi nấu nước để gội đầu cho nàng. Cha Quái Quái thì về phòng trước để sáng mai dậy sớm làm việc.

Quái Quái ngồi một mình trong phòng, căn phòng đã được thắp đèn nên sáng trưng. Tuy là không sáng như đèn điện ở hiện đại, nhưng nàng ở trong bóng tối hơi lâu, bây giờ nhìn thế này đã sáng lắm rồi.

Quái Quái nhìn ngó xung quanh, kiến trúc của căn phòng này rất đầy đủ, đúng chất của một tiểu thư. Một cái giường có màn che, một bộ bàn ghế ở giữa phòng, một bàn trang điểm nhỏ và một tủ quần áo.

Quái Quái suy nghĩ, nàng đã xuyên về đây, nhìn căn phòng và đồ đạc thì chắc thân phận của nàng cũng to lớn đấy, người cổ đại ít ai mà được đầy đủ như thế này. Lúc này nàng còn thấy cả hạ nhân nữa cơ mà. Nàng thật sự tò mò về thân thế của chính mình, đợi ngày mai trời sáng đi thăm thú là biết liền.

Quái Quái mỉm cười thích thú, lúc này mẫu thân Quái Thú đi vào, cùng hạ nhân hồi nãy bê hai thau nước lớn nhỏ đi vào. Sau đó mẫu thân nàng nói gì đó với hạ nhân, hạ nhân gật đầu, sau đó quay qua nhìn Quái Quái cười một cái rồi bỏ đi.

Quái Quái cúi đầu xuống, mẫu thân nhẹ nhàng gội đầu cho nàng, mặc kệ đóng phân dơ, tay vẫn đều đều gội sạch mớ tóc dài. Quái Quái cảm thấy thật sung sướng, ở kiếp trước và kiếp này cha mẹ nàng đều yêu thương nàng.

Gội đầu, lau tóc khô thiết khô xong, mẫu thân Quái Thú dịu dàng sửa soạn chăn gối, bảo nàng đi ngủ, đợi cho Quái Quái nhắm mắt bà mới tắt đèn rồi đi.

Quái Quái thấy mẫu thân mình đã đóng cửa thì mở mắt, miệng nhe răng cười một cái thật sung sướng, sau đó nhắm mắt, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Sáng sớm, Quái Quái tỉnh dậy, ngồi trên giường dụi dụi mắt, sau đó mắt nhắm mắt mở leo xuống giường, theo thói quen đi thẳng quẹo trái.

“Bốp!..”

Quái Quái đụng phải cột nhà, nếu như nhà nàng ở hiện đại, vị trí này chính là tủ lạnh, nhưng ở đây không giống, không phải như nhà nàng gội trước nữa, đây là cổ đại.

Quái Quái vò đầu, sau đó nhìn một lượt quanh nhà, nàng kết luận mọi chuyện xảy ra không phải là mơ.

Tuy hiện tại nàng còn đang rất mơ hồ, nhưng nàng phải chấp nhận sự thật này, và phải cố gắng để hòa nhập với cuộc sống hiện tại, môi trường hiện tại, để mọi thứ không bị rối tung, rối mù lên.

Quái Quái ra khỏi phòng và...đứng trước cửa phòng, nàng không biết rốt cục phải đi đâu để súc miệng rửa mặt, hiện tại nàng đang cảm thấy rất khó chịu vì mớ nhồn nhồn trong miệng.

Quái Quái nhìn tứ phía, chẳng thấy bất cứ ai. Cuối cùng nàng ngồi bệt xuống, tìm kiếm xung quanh một con kiến, sau đó nàng vẽ trên đất hai đường rồi đặt con kiến ở giữa, nó đi hướng nào nàng sẽ đi hướng đó.

Con kiến được thả xuống đất, lúc đầu đứng im, sau đó quay vòng vòng, nó đi lên trước một chút. Quái Quái thấy thế thì đứng dậy, vừa đứng dậy xong nàng lại ngồi xuống. Con kiến vừa nãy đi lên, bây giờ quay đầu lại, đi về hướng của Quái Quái.

Quái Quái ngồi đờ ra, sau đó ngồi xuống, bắt con kiến lên để lại chỗ cũ. Con kiến lần này không đi lên trước nữa mà đi qua bên trái, Quái Quái sợ con kiến lại đổi bên nên vẫn ngồi yên nhìn nó.

Con kiến đi qua trái một lúc thì quả nhiên quay đầu lại, chạy qua bên phải. Quái Quái vui vẻ đứng dậy, chuẩn bị bước qua bên phải thì con kiến lại quay đầu, tiếp tục đi về hướng Quái Quái.

Quái Quái bức xúc, bắt con kiến trở lại, lần này nàng quyết định để nó đi một hướng dài mới đứng dậy đi.

Lần này con kiến đi hướng về phía Quái Quái, nàng nhìn con kiến sẽ quay đầu lại, nàng cúi đầu chăm chú nhìn nó. Chăm chú, chăm chú, chăm chú, con kiến đi thẳng và đã đi lọt qua háng Quái Quái.

Tức giận, phẫn nộ, Quái Quái cúi xuống, thò tay bắt lấy con kiến, nàng quyết định lần này sẽ đi ngược hướng với con kiến chết bầm này. Thật là tức chết nàng mà.

Con kiến được thả xuống lần nữa, lần này ánh mắt của Quái Quái tập trung cao độ, ánh mắt giống như muốn nướng chín con kiến luôn. Quái Quái lần này nhìn, nhìn mãi, con kiến vẫn không di chuyển.

Bây giờ, con kiến nằm đó, đúng, là nằm đó, không di chuyển đi đâu hết, những cái chân nhỏ quẫy quẫy liên tục. Quái Quái hình như lỡ tay làm đứt mấy cái chân con kiến rồi.... và nó trở thành kẻ khuyết tật mất rồi....

Quái Quái nhìn con kiến nghiêng răng nghiêng lợi, lần này nàng đứng dậy, dơ chân lên, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đập từng phát, từng phát vào thân hình con kiến. Chưa hết, như tỏ vẻ bức xúc của mình, Quái Quái co hai chân lên, lam một cú bật, và lấy thân con kiến làm chỗ hạ cánh. Một lần, hai lần, ba lần....

Con kiến chết, thân thể bị bẹp dí, nước cốt trong người được vắt sạch, và xác khô nằm bên cạnh cái nước cốt thiêng liêng đó. Kiến, một vị anh hùng của lịch sử, chẳng đã hi sinh rất oanh liệt sự vì hòa bình của thế giới.....

Mẫu thân Quái Thú đang đi lui sau nhà xách nước, một người đàn bà mảnh khảnh như vậy lại có thể xách hai xô nước một lần. Bà lúc này đi ngang qua nhà giữa thì thấy con gái mình nhảy tung tung như con điên.

Quái Thú sợ hãi để hai xô nước xuống, chạy lại phía Quái Quái. Bà lo lắng việc sét đánh bị ảnh hưởng các dây thần kinh trên đầu nàng.

“Quái Quái, con làm sao vậy?”

Quái Quái nghe thấy tiếng mẫu thân thì giật mình quay lại, lúng túng nói.

“Nương, con, con chỉ là tập thể dục một chút thôi.”

“Ừ, sao con không nghỉ thêm chút cho khỏe, ra ngoài này làm gì?”

“Nương, con ngủ đủ rồi, nương thấy rồi đó, con rất khỏe luôn nha. Nhảy lên nhảy xuống này giờ mà có sao đâu.”

“Con nói thật?”

“Thật nha”

“Ừ, vậy con đi súc miệng rửa mặt cho tỉnh táo đi, nương ra ngoài làm chút việc rồi vào với con.”

Nói rồi, Quái Thú quay người đi. Lúc này thì Quái Quái lại lên tiếng.

“Nương, con...”

“Quái Quái, có chuyện gì nữa hả con?” Quái Thú lập tức quay đầu lại.

“Nương, con, con sau khi bị sét đánh hình như có một số việc không nhớ rõ. Nên, nên con cũng không nhớ nhà mình như thế nào nữa, súc miệng ở đâu...”

“Quái Quái, con không nhớ sao? Con còn cảm thấy chỗ nào không khỏe nữa không?” Quái Thú nghe vậy thì sốt ruột.

“Nương, con không sao, người đừng lo lắng quá, con chỉ là tạm thời không nhớ một số việc. Giờ nương chỉ chỗ cho con đi súc miệng nha.”

“Được được, đi nào, nương dẫn con đi súc miệng. Có chỗ nào không tốt con phải báo với phụ thân và nương liền nha.”

“Vâng vâng, con biết rồi. Nương là tuyệt nhất, hìhì..”

Quái Quái cùng mẫu thân đi lui sau nhà làm vệ sinh cá nhân. Để lại căn nhà giữa im lặng cùng hai thùng nước và cái xác chết oanh liệt của anh hùng kiến....

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5

Nhà hiện tại của Quái Quái tương đối rộng, gồm có ba gian, gian đầu tiên là gian nhà làm việc, gian tiếp theo là gian sinh hoạt của gia đình gồm ba phòng ngủ và một phòng khách, gian cuối cùng là gian bếp, giếng nước và một cái sân rộng.

Quái Quái sau khi xong việc vệ sinh cá nhân thì kì kèo đi theo mẫu thân ra nhà ngoài để xem mọi người làm việc, mẫu thân Quái Thú thật sự rất lo lắng cho con gái, nhưng năng lại cương quyết muốn ra ngoài nên đành đồng ý, xách hai xô nước, dắt Quái Quái ra ngoài.

Quái Quái mở to mắt, tò mò rút cuộc nhà mình làm nghề gì. Bám sát theo chân mẫu thân, năng đầu tiên là nhìn thấy cột nhà, tiếp theo là thấy sàn nhà, tiếp theo nữa là thấy cái cửa lớn ở phía sau để vào nhà.

“Éc éc, éc éc éc!!!”

Quái Quái nhìn ngó xung quanh, ánh mắt đảo liên tục, trong căn nhà làm việc này sao lại có tiếng lợn kêu nhỉ? Tiếp tục đi vào, tiếng lợn kêu càng ngày càng lớn, đồng thời còn nghe thấy tiếng vọng của rất nhiều người.

Quái Quái đi vào, mắt nhìn hết chỗ này đến chỗ khác, lúc này không để ý năng đụng phải ai đó, sau đó bị dội ra. Quái Quái nhìn tới thì thấy một cái bụng to tướng chắn ngay trước mặt, theo quán tính năng ngược mặt lên.

Trước mặt Quái Quái bây giờ là một nam nhân trung niên, tầm tuổi cha năng. Khuôn mặt ông có vẻ bặm trợn, râu quai nón che hết gần nửa khuôn mặt, tiếng nói sang sảng cất lên:

“Quái Nhi, sao con lại ra đây, không phải con bị sét đánh sao? Nghỉ ngơi cho khỏe chút rồi ra ngoài.”

“Ồ, người là?” Quái Quái chớp chớp mắt nhìn nam nhân.

“Hả, ta là Hợi thúc thúc của con mà. Con không nhớ ta sao?”

Hoắc Bạch Hợi nhìn Quái Quái kì lạ. Quái Thú ở gần đó nghe thấy thì quay lạ.

“Bạch Hợi đệ, Quái Quái nhà ta bị sét đánh xong bây giờ có một số chuyện không nhớ được, năng chỉ nhớ mỗi ta và đại ca người thôi.”

“Ô ô, Quái Nhi của thúc, khổ thân con, sao ông trời lại nở đối xử với con như thế chứ.” Hoắc Bạch Hợi nghe xong thì dùng một cái roi nước mắt, hai tay nhanh chóng ôm chầm lấy Quái Quái.

Quái Quái bị ôm đến nghẹt thở, mớ râu ria cọ cọ trên đầu khiến năng ngứa ngáy, khuôn mặt năng thì dính sát vào lồng ngực rộng lớn của Hoắc Bạch Hợi.

Bỗng mùi ‘thơm’ từ cơ thể Bạch Hợi thoát ra, xông thẳng vào mũi, Quái Quái hết sức khó chịu liền muốn thoát ra khỏi người hắn nhưng không được, chỉ có thể đưa hai tay ra vùng vẫy.

Quái Quái mở miệng kêu cứu nhưng chỉ nghe thấy tiếng ú ớ, cái mùi cơ thể nồng nặc cùng mùi tanh thấp thoáng hòa quyện vào nhau khiến năng muốn xỉu. Quái Quái chịu hết nổi đành phải nín thở, năng nghĩ có lẽ bây giờ năng sẽ chết thêm một lần nữa.

Dương Thị Lợn nhìn thấy Hoắc Bạch Hợi ôm chầm Quái Quái khóc thút thít thì sợ hãi kéo Quái Quái ra. Lúc này người Quái Quái mềm xèo, mặt đỏ bừng vì nín thở.

“Cái tên đầu heo kia, ta nói với người bao nhiêu lần rồi, không được ôm Quái Quái như thế.” Quay qua Quái Quái: “Quái Quái, con sao rồi, phụ thân đã nói con bao nhiêu lần, khi nào bị hấn ta ôm thì con cứ đưa tay lên nắm lấy râu hấn mà kéo.”

“Phụ, phụ thân, con, con không, không nhớ.” Quái Quái thở hổn hển, khuôn mặt tội nghiệp nhìn Thị Lợn.

“Ồ, ta xin lỗi, nương con vừa nói với ta, con không nhớ một số chuyện. Ta xin lỗi, ta xin lỗi, ta thật đáng chết mà, sao lại mắng con cơ chứ.”

Dương Thị Lợn nhìn Quái Quái thở hổn hển thì thương tiếc, miệng tự trách. Hoắc Bạch Hợi đứng một bên chột dạ, về mặt hối lỗi nhìn hai cha con.

“Quái Nhi, là thúc không tốt, là thúc không tốt, tha thứ cho thúc.”

“Hợi thúc thúc, không, không sao.”

“Người còn đứng đó làm gì, Quái Quái tha lỗi nhưng ta thì không nhé, nhanh đi làm việc đi.”

“Vâng, đại ca, bớt nóng, bớt nóng, đệ đi liền.”

Nói xong, Hoắc Bạch Hợi nhanh chân chạy đi. Dương Thị Lợn đỡ Quái Quái đến bộ bàn ghế gần đó nghỉ ngơi.

“Quái Quái, sao con không nghỉ ngơi đã rồi ra ngoài, sức khỏe còn chưa tốt..”

“Phụ thân, con không sao, con khỏe lắm, chỉ một số chuyện không nhớ ra còn lại đề tốt hết. Người xem này.”

Quái Quái đứng dậy, đưa tay ra dầm dẫm vài phát, sau đó đưa chân lên đá, chân đá rất cao. Đầu tiên là chân phải đá lên, sau đó hạ xuống, tiếp tục là chân trái, lúc này chân phải dẫm lên gấu quần chân trái (áo quần cổ trang rất dài và lộn thuộm □)) còn chân trái đá lên cao, gấu quần bị căng ra, chân phải không trụ được thế là cả người Quái Quái được làm bạn với nền nhà.

Dương Thập Lợn hốt hoảng chạy lại đỡ Quái Quái, miệng không chịu nổi vẫn nhếch lên.

“Quái Quái, con không làm sao chứ, nữ nhi ai lại làm như thế chứ, thật là.”

“Xuyết, ai, cái lưng, con không sao đâu phụ thân, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.”

“Con thật sự không bị sao chứ?”

“Thật mà, bây giờ con khỏe lắm luôn đó, hay là con làm thêm lần nữa cho phụ thân xem nha.”

“Được rồi, được rồi, phụ thân biết con khỏe rồi, tiểu thư của ta, nhanh đứng lên nào.”

Dương Thập Lợn đỡ Quái Quái đứng dậy, Quái Quái chú ý đến tay hấn dính đầy máu khô thì sùng sốt.

“Phụ, phụ thân, tay người, sao lại dính máu?”

“Hả, a, thôi chết, rửa tay không sạch, không sao đâu con, chỉ là máu heo thôi.”

“Phụ thân, người làm gì mà lại có máu heo?”

“A, thì nhà chúng ta làm nghề mổ heo mà con, phải dính máu heo chứ.”

“Hả? Nhà chúng ta làm nghề mổ heo?”

Quái Quái bàng hoàng ‘mổ heo, mổ heo, mổ heo’, hai từ mổ heo quay vòng vòng trong đầu nàng. Tại sao, tại sao nhà nàng lại làm nghề mổ lợn cơ chứ.

Lúc này, có tiếng bên ngoài vọng vào.

“Thập Lợn huynh, nhanh nhanh ra thịt con này nào, con này nhìn ngon phết.”

“Thôi, con làm gì thì làm, cẩn thận một chút, phụ thân ra làm kèo mọi người đợi”

Nói rồi, Dương Thập Lợn ra khỏi phòng tiếp khách đến phòng mổ heo, để lại Quái Quái ngồi ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Quái Quái sau khi tiếp nhận được thông tin gia đình mình bán thịt heo mổ thịt lợn thì kêu gào, khóc thét nói ông trời bất công, ít nhất cũng cho nhà nàng làm kinh doanh chứ, như bán vải bán gì đó cũng được.

Quái Quái ngồi tự ki một hồi thì đành phó mặc số mệnh, ít nhất cũng không phải nghèo không có gì ăn như mấy nữ chính xuyên qua kia, và nàng không đủ thông minh mạnh mẽ đến mức có thể làm giàu như thế, hay đủ tài hoa nhan sắc để vớ được một người tướng công đẹp trai giàu có.

Ai, truyện cũng chỉ là truyện mà thôi, nhưng mà nàng cũng muốn lắm chứ, soái ca oi...

Quái Quái bước ra khỏi phòng khách, tiếng kêu éc éc của heo vang lên không ngừng, nàng ló mặt ra nhìn hoàn cảnh xung quanh. Thật rùng rợn, coi kìa, phụ thân nàng giết heo đấy.

Aaaaa, máu máu, nhìn kinh quá đi, còn cả mùi tanh nữa, nhìn phụ thân của nàng kìa, cả người đều dính máu heo rồi. Thật tội nghiệp mà, suốt ngày sát sinh.

Nhìn xem, trong phòng có đến 6 người, trong đó có 3 người đàn ông, mà mỗi phụ thân nàng là dũng mãnh nhất, và ba người phụ nữ thì mẹ nàng nhìn đẹp

nhất. Đúng là con gái, trong mắt luôn suy nghĩ cha mẹ mình là nhất.

“A, Quái Quái, con ra đây đi, không phải hôm trước con muốn thử mổ heo sao?”

Một nam nhân gầy gò nhưng thân thể chắc chắn lên tiếng, đưa tay ngoắt ngoắt Quái. Quái Quái ngạc nhiên chỉ tay vào mặt mình, nằng mỗ heo ư?

“Con sao?”

“Không được, con mới bị sét đánh, trong người còn không khỏe, mổ heo thì lần khác cũng được.” Phụ Thân Dương Thệt Heo lên tiếng.

“Đúng đó Quái Quái, con đừng để nương lo lắng, thân thể còn chưa tốt.” Quái Thú

“Ô, cái này.”

Quái Quái đảo mắt quanh một vòng, phân vân không biết có nên làm không. Một nửa sợ dơ, cũng không muốn sát sinh, một nửa lại tò mò, không biết công việc này nó như thế nào.

“Thế nào, quyết định ở con đó Quái Quái, con muốn sao thúc thúc chiều vậy.”

Nam nhân gầy gò tròng mắt nhìn nằng, nhẹ nhàng mở miệng.

“Cái này, cái này.... Thúc thúc, thúc thúc tên gì?”

Quái Quái bỗng nhiên quay qua hỏi nam nhân gầy gò khiến cả nhà sững sốt, nhưng sau đó bình tĩnh lại vì hiểu lý do.

“Thúc thúc là Mộ Dung Dăng, rất vui được là quen với tiểu thư, haha..”

“Ô, Dung Dăng thúc thúc, người chơi búa kéo bao với con đi, nếu con thắng thì con mổ heo, nếu con thua con vào phòng nghỉ, được không thúc thúc?”

“Ô, tất nhiên rồi, haha...”

Nói rồi, cả hai đưa tay lên. Cả nhà nhìn thấy thì mỉm cười, lòn đầu hết rồi mà còn chơi trò con nít.

“Búa kéo bao....”

“Búa kéo bao...”

“A, con thắng rồi.”

Quái Quái vui vẻ hét to lên, cả nhà thở dài một cái, nhưng sau đó lại vui vẻ kéo Quái Quái lại, dạy cho cô mổ heo.

Lúc này một thiếu phụ rất dịu dàng đi tới xắn tay áo lên cho Quái Quái.

“Cô nương của ta, con nhớ cẩn thận kéo dao trúng tay nha.”

“Vâng, con cảm ơn lắm nhiều a, mà thăm thăm, thăm tên gì vậy ạ?”

Quái Quái nhìn người phụ nữ trước mắt dịu dàng, chu đáo thì có cảm tình, lòng thầm nghĩ cô ‘Quái Quái’ này được nhiều người thương dữ.

“U, thăm là Âu Dương Dị Dị, là nương tử của Hối thúc con.”

“Oa, thật hả? Thúc ấy thật có phúc.”

“Tất nhiên rồi!” Cả nhà đồng thanh, Hoắc Bạch Hối đỏ mặt gãi gãi đầu.

“Các huynh, các tẩu đừng trêu đệ chứ.”

“Haha, nhìn hấn đỏ mặt kia.”

Mọi người cười vui vẻ trêu tức Hoắc Bạch Hối làm hấn mặt đỏ đến tận râu. Mộ Dung Dị Dị thấy thế thì lên tiếng đỡ cho phụ quân.

“Nha, phải dạy Quái Quái mổ heo, chúng ta còn không nhiều thời gian đâu.”

Mọi người nghe Âu Dương Dị Dị nói thế thì không trêu Hoắc Bạch Hối nữa, ai nấy đều xắn tay áo lên tiếp tục công việc mổ heo. Quái Quái được đưa tới gần con heo lớn vừa mới cạo sạch lông, phụ thân nằng đưa một con dao cho nằng, bắt đầu chiến dịch học tập mổ heo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Quái Quái nhìn thấy con heo to lớn đã bị cắt tiết nằm đó thì sợ hãi vô cùng, tay cầm dao run lấy bầy. Phụ thân nàng cùng Hoắc Bạch Hối cầm dao, đứng bên cạnh hai con heo khác, chuẩn bị cho quá trình mổ heo.

“Quái Quái, con không sao chứ, nếu không làm được thì vào nhà nghỉ a.”

Mộ Dung Dăng thấy thế thì lo lắng lên tiếng khuyên ngăn.

“Con không sao Dung Dăng thúc thúc, con chỉ là, chỉ là thấy có cái gì đó sục sục trong người thôi, thúc thúc đừng lo a.” Quái Quái nói xong, quay qua phía phụ thân.

“Phụ thân, bắt đầu thôi.”

Dương Thập Lộn gạt đầu một cái, đưa dao lên bắt đầu cắt cổ con heo.

Quái Quái theo hướng dẫn của Mộ Dung Dăng, đưa dao nhỏ cắt một vòng quanh cổ heo. Tiếp theo, Quái Quái đổi một con dao lớn sau đó rạch từ từ vào trong, làm đứt xương cổ con heo.

Công việc này khiến Quái Quái đau nhức hết cả tay, xương rất cứng nên nhờ sự hỗ trợ của Mộ Dung Dăng mới có thể dễ dàng heo lia khỏi cổ.

Quái Quái thật không hiểu nổi vì sao nàng “Quái Quái” kia có thể đề nghị làm việc này cơ chứ, nhưng mà nàng cũng có vấn đề a, tự nhiên đang yên đang lành nổi hứng tò mò.

Sau khi cắt được đầu heo, Quái Quái dùng con dao nhỏ lúc nãy rạch từ cổ xuống gần hậu môn của heo, sau đó rọc phần đuôi, hậu môn và bộ phận kia của nó để ra một bên.

Quái Quái dùng hai tay banh phần xương ức con heo ra nhưng không nổi nên để cho Mộ Dung Dăng làm. Hắn chỉ cần ấn nhẹ một cái là ra liền, Quái Quái nhìn thấy mà thần phục.

Đưa tay lấy phần gan ra, lấy dao cắt đứt mở dây dưa, cảm nhận của Quái Quái là lá gan heo này thật to lớn và ấm nóng, cầm rất thoải mái.

Quái Quái móc hết phần lòng phèo ra khỏi bụng con heo, rút cái phần ống khí ra hết từ mông nó (không biết có phải ống khí không nữa, nó cứng cứng, có rãnh, hình ống. Ai biết chỉ Phan với, ahìhì, quên hỏi người ta). Rút cái ống khí này ra quả thật khó khăn, nhờ nó mà nàng bị ê hết mông và trần đầy máu heo.

Rút hết phần phổi còn lại ở trên phần bụng, Quái Quái dùng tay móc hết máu tìm ra bỏ qua một cái thau khác, vì máu tìm này rất tốt, nấu cháo thì quả không sai.

Sau khi làm xong phần ruột, rửa sạch bên trong bụng heo, Quái Quái theo hướng dẫn cắt xương sống, dọc từ cổ xuống mông. Cái này làm cũng vui tay lắm, nhưng mỗi tội nó đau tay quá.

Cuối cùng là cắt giò, cắt thịt heo ra từng thớ, từng thớ.

“Quái Quái, con giỏi lắm”

“Quái Quái, thế này thì nói nghiệp cha được rồi”

“Quái Nhi, con thật giỏi, sau này không lo không kiếm ăn được rồi, haha.”

“... ..”

Sau khi mổ heo xong, từng lời khen đổ dồn vào Quái Quái tấp nập làm nàng ngại ngùng.

“Mọi người cứ làm con ngại, cũng nhờ Dung Dăng thúc thúc hướng dẫn với giúp con bê xương, nếu không con bây giờ vẫn chưa xong con heo.”

“Haha, thì từ từ rồi quen a, nếu con cảm thấy thích mổ heo thì tập luyện tay và cổ tay, thúc thúc có mấy bài sách hay lắm. Hôm nào con muốn học thúc liền dạy cho con.” Mộ Dung Dăng cười vui vẻ nói.

“Thật a, vậy chiều nay thúc mà rảnh, liền dạy cho con luôn đi. Hihi”

“A, tướng công, chàng đừng làm con bé trở nên mạnh mẽ quá, không ai thêm tới rước kiệu hoa được thì chết.” Một nữ nhân hào sảng vỗ cái bốp lên vai Mộ Dung Dăng.

“Nương tử, sao không có ai rước được chứ, không phải nàng cũng đã có ta tới rước sao.”

Mộ Dung Dăng âu yếm ôm vợ, hạnh phúc búng mũi nàng một cái.

“Này này, hai người làm cái gì mà âu âu yếm yếm. Nhanh nhanh đi dọn dẹp, hôm nay phải nhậu một bữa thật đã mới được, mừng Quái Nhi của chúng ta khỏi bệnh a.”

“Được được, dọn dẹp nào.” Dương Thập Lợn vui vẻ nói.

“Quái Quái, con vào nhà thay đồ sạch sẽ, chúng ta dẫn con ra ngoài ăn uống. Dù sao con cũng phải biết đường xá. Ai, ông trời thật không có mắt, sao lại lấy đi trí nhớ của nữ nhi ta chứ”

Quái Thú nhìn thấy Quái Quái bắt tay vào dọn dẹp thì ngăn lại, không quên than thở cho nữ nhi tội nghiệp của mình. Mọi người nghe thế cũng hưởng ứng, bảo Quái Quái nhanh nhanh vào nhà sửa soạn.

Quái Quái gật đầu vâng dạ, trong lòng lại thầm cười khoái chí “cũng may ông trời ban phước, cho con cái sấm sét, lấy đi cái trí nhớ của con, a hô hô”

Trong phòng, Quái Quái lục tung cái tủ đồ để kiểm bộ đồ nào dễ mặc nhất, tìm lui tìm tới, rốt cục thì chả tìm được cái nào. Nàng đành lấy đại một bộ màu xanh nhạt, sau đó quần thành một cục, ịch chạy ra nhà làm việc gọi mẫu thân vào phòng giúp mình mặc y phục.

Quái Thú thấy con gái nhờ vả thì cũng nhanh chóng chạy vào, nhìn nữ nhi của mình lật đật vì bộ y phục thì bật cười. Nàng vào phòng tắm, giúp Quái Quái cởi hết đồ ngoài, còn mỗi cái quần và yếm.

“Nương, nương ra ngoài chờ con chút, con tắm rửa một cái xong nương vào giúp con thay y phục a.”

“Àn, con vào tắm đi, nương ra ngoài đứng đợi.”

“Vâng, yêu nương nhất, hihi”

Quái Quái quan sát phòng tắm, trong này có một cái lu chứa nước lớn, chỉ cần dùng gáo múc nước tắm như hiện đại là được. Xà phòng gội đầu thì được thay thế bởi một loại lá nhỏ, mềm mềm, chỉ cần xoa nhẹ trên tóc là tạo bọt ngay.

Ì à ịch rốt cục cũng tắm rửa sạch sẽ, Quái Quái ới gọi Quái Thú đang đứng ở ngoài.

Quái Thú đi vào, thấy nữ nhi đã mang quần, còn nửa phần trên chưa mang gì thì đỏ mặt mắng.

“Nữ nhi lớn rồi, phải biết ý tứ chút, sau này có nhờ ai thì cũng phải mang yếm vào đàng hoàng.”

“Nương, nhưng mà con không biết mang yếm.”

Quái Quái tội nghiệp nhìn mẫu thân.

“Biết là thế, là nương nhắc con thôi, bây giờ nương giúp con lần này, con nhớ cho kĩ nha. Mặc y phục mà cũng nhờ người mang giúp, nhất con rồi.”

Quái Thú nhìn Quái Quái mỉm cười dịu dàng, tay nhanh chóng giúp Quái Quái mặc y phục, mang tới đầu, hướng dẫn tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Quái Quái nhẹ nhàng trong bộ y phục màu xanh nhạt, đầu tóc được Quái Thú vấn lên gọn gàng, mặt để mộc, không trang điểm, nhìn không khác gì ở hiện đại.

Nàng bước chậm rãi cùng mọi người, mắt hết nhìn đông đến nhìn tây. Phở xá ở đây đông đúc hơn trên ti vi nhiều, cũng may ở đây không phân biệt nam nữ cho lắm. Các thiếu nữ vẫn để mặt không che đi giữa đường, không giống như một số phim, truyện nàng đã xem, ra ngoài phải mang nón, đeo mạng che này nọ.

“Hò lô đây, hò lô đây”

Quái Quái nghe thấy tiếng rao bán hò lô thì háo hức quay qua tìm kiếm. Nàng ở hiện đại có ăn qua hò lô, ăn rất ngon rất hợp khẩu vị, xuyên về cổ đại rồi, không biết ở đây có khác gì không.

Quái Quái nhìn thấy người bán hò lô liền chạy lại, mua hai cây hò lô, nhưng khi móc tiền trong túi thì không có, nàng định quay qua cầu cứu mọi người thì có người đưa tiền ra trả.

Dương Thít lộn thấy con mình hí hửng chạy tới chỗ bán hò lô thì cũng chạy theo, thấy nàng tìm tiền trả kẹo nhưng không có thì buồn cười, nhanh chóng lấy tiền ra trả. Sau đó lại lấy trong người một túi tiền đưa cho Quái Quái.

“Phụ thân, này là?”

“Cầm lấy, con thích mua gì liền mua cái đó. Con gái lớn, trong người cũng cần tiền để mua sắm”

Quái Quái nghe vậy thì mắt rung rung.

“Phụ thân, người lúc nào cũng lo cho con hết. Con yêu người chết mất. Huhu...”

Quái Quái nhìn phụ thân hiện tại không khác gì cha nàng ở kiếp trước, đều rất chăm sóc nàng. Trên đời này nàng cảm thấy may mắn nhất chính là được sinh ra trong gia đình này, có hai người tuyệt vời luôn theo dõi từng bước chân nàng, không để nàng chịu bất cứ tổn thương.

“Được rồi, được rồi, nữ nhi ngoan, đừng khóc. Nhưng con cũng ăn ít đồ này thôi, để bụng còn ăn cơm nữa.”

Quái Quái gật đầu đồng ý, quết quết nước mắt, sau đó đi tới chỗ nướng và mọi người đang đứng. Còn hai cây hò lô, nàng tính ăn cơm xong rồi mới xử lí.

Ăn uống no nê, Quái Quái cùng phụ thân, mẫu thân, các thúc, các thím ôm bụng đi về. Bỗng Mộ Dung Dăng lên tiếng.

“Nữ nhi của chúng ta đã trưởng thành lắm rồi a, tính đến nay cũng đã 23 mùa xuân. Nữ nhi nhà người ta tuổi này cũng đã xuất giá, tay bế con rồi.”

“A, Dung Dăng thúc thúc, người là chê con già, con ế, muốn đuổi con đi sao?”

Quái Quái nghe thế thì sùng sốt, thì ra nàng chỉ mới 23 tuổi, ở hiện đại cũng là 27 rồi a.

“Không phải nha, chúng ta chỉ muốn xem con quyết định tương lai thế nào thôi.”

“Đúng vậy Quái Quái, trước giờ con chỉ nghe theo lời chúng ta, tiếp xúc bên ngoài lại không nhiều, con cũng chưa gặp được một người khác phái nào ngoài phụ thân và các thúc.” Quái Thú mẫu thân

“Quái Nhi, chúng ta đã bàn bạc chuyện này rất lâu đấy, chúng ta chỉ là không muốn sau này con phải chịu khổ a.” Hoắc Bạch Hối.

“Cám ơn mọi người đã lo cho con, nhưng mà không biết mọi người đã quyết như thế nào a?”

Quái Quái tò mò, muốn biết một nhà xem chính mình như bảo bối thế này sẽ làm thế nào đây. Nhưng mà không thể nghĩ tới, ở đây và hiện đại, nàng đều là một bà cô già ế.

“Chúng ta nghĩ, một là sẽ để con tự chọn hôn phu cho chính mình, chúng ta chỉ đứng đằng sau hỗ trợ họ con. Hai là liệt kê các nam nhân trong thành để con lựa chọn, sau đó kết duyên cho con.”

“Chúng ta thật sự không muốn để con bị mọi người nói ra nói vào việc con là cô nương lớn mà không chịu xuất giá a.”

“Cô nương lớn tuổi không chịu xuất giá có sao đâu. Mặc kệ người ta nói gì, chúng ta sống cuộc sống của chúng ta là được mà.”

“Nhưng mà, chúng ta cũng muốn được bế cháu nha.”

“Hả? Bế cháu? Sau khi con xuất giá thì đâu còn được ở cạnh mọi người chứ.”

“Không sao, chỉ cần phu quân của con ở rể là được mà.”

“Ở rể?? Thế các người muốn phu quân của con như thế nào a?”

Quái Quái càng nghe càng hứng thú.

“Chỉ cần một người ngoan ngoãn, tính tình chất phác, biết làm việc, và thương con là được.”

“A, nhưng con không muốn lấy người như thế nha, phu quân của con phải đẹp trai, anh tuấn, dũng mãnh, và có thể bảo vệ con cơ.”

Quái Quái nói xong, người đi đường xung quanh không nhìn được mà quay qua nhìn nàng, sau đó lại xì xầm bàn tán. Một người không có gì nổi bật như nàng mà lại đòi cao như vậy, thật không biết xấu hổ.

Quái Quái nghe mọi người nói như vậy thì quay qua lườm bọn họ một cái.

“Không biết xấu hổ thì kệ người ta, có liên quan đến mấy người đâu chứ. Hừ.”

Gia đình Quái Quái nghe nàng nói vậy thì im lặng, không còn gì để nói, chỉ suy nghĩ kiếm đâu ra một người như thế cho nàng đây.

Trong thành này, người như nàng nói thì nhiều lắm, nhưng với nhan sắc của nàng cùng gia thế thì không thể nào với tới được. Nhưng nàng đã muốn như thế thì bọn họ cũng sẽ cố gắng kiếm cho nàng một người ưng ý.

Mục tiêu mà họ hướng tới chính là con trai của Quân sư quan huyện, có khuôn mặt anh tuấn (theo cách nhìn của bọn họ), từ nhỏ đã luyện võ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

“Quái Quái, tay con phải dùng lực hơn nữa, nhẹ quá, mạnh chút nữa nào.”

“Tướng công, chàng nghĩ Quái Quái là nam nhân chắc, nàng chỉ mới tập thôi, phải từ từ. Ra nghĩ cần phải luyện cho tay Quái Quái cứng rắn trước đã, sau đó đến tốc độ đưa nắm đấm.”

“Nương tử, nàng nói thật chí lí a. Chúng ta cứ làm như thế.”

Quái Quái đang được Mộ Dung Dăng và nương tử Mộc Tiểu Mặc dạy võ công. Nàng hiện tại đau nhức cả người rồi, thế mà hai người này còn hùa nhau để nàng tập này tập kia. Cái này cũng là nàng tự rước lấy, đang yên đang lành đòi học võ.

Quái Quái bị bắt đứng tấn, hai tay cầm hai xô nước. Lúc đầu là nhẹ, càng về sau càng nặng.

Cứ thế, Quái Quái tập tay càng ngày càng khắc khổ, nước trong xô được thay bằng đá, rồi từ cái xô biến thành cái thùng.

Đến khi nàng có thể nhắc được hai cái thùng đá lớn tung tăng đi khắp sân thì dừng lại, cả nhà ai nấy đều trầm trồ khen ngợi. Nói Quái Quái còn mạnh hơn cả đàn ông, làm nàng sốc đến mấy ngày.

Trong khi tập, mấy người kia cứ nói bọn họ ai nấy đều có thể một tay bưng cả một tảng đá lớn. Nàng đúng là ngu mới đi tin lời bọn họ. Nhưng cũng nhờ vậy mà giờ nàng có thể làm việc rất dễ dàng.

Tiếp theo, bài tập của Quái Quái là cầm hai thùng đá đứng đưa qua lại, lúc đầu chậm, lúc sau thì càng ngày càng nhanh, và điều chỉnh các hướng cho đúng. Nàng mỗi lần tập xong đều sợ hãi bắp tay mình sẽ to ra và có cơ, nhưng khi đi tắm thì vẫn thấy tay mảnh khảnh như cũ. Thật kì lạ.

Nhờ quá trình tập mà tay nàng mạnh mẽ và nhanh nhẹn đến khác thường. Nhưng bù lại, đôi chân tuy đứng tấn hàng ngày, khỏe mạnh, nhưng nó lại rất chi là chậm chạp, khiến cho Mộc Tiểu Mặc phải lôi đầu nàng ra luyện tập cho đôi chân.

Quái Quái bị bắt chạy bộ một vòng quanh núi, mới đi chưa được một phần mười quả núi thì nàng đã thở hồng hộc không chịu nổi. Mặc thâm của nàng đúng là quái vật, chạy theo nàng cả buổi mà không thấy si nhê gì.

Quái Quái bắt đầu than thở và rên rĩ, muốn về nhà, Mộc Tiểu Mặc lời nói như thép, bắt nàng phải tập. Rốt cục cũng không lung lay, Quái Quái chỉ có thể cố gắng mà chạy hết quả núi.

Quái Quái tập chạy cũng được một tuần, tốc độ của nàng càng ngày càng nhanh, Mặc thâm của nàng chỉ đứng một chỗ và tính xem tốc độ chạy của nàng thế nào.

Hôm này, Quái Quái được Mộc Tiểu Mặc dắt lên chân và người một đồng vật nặng, bắt nàng phải chạy quanh núi lần nữa. Quái Quái đi được nửa đường thì chịu hết nổi, ngồi một chỗ trên núi.

Quái Quái thời gian lâu như vậy mà chưa thấy về, Mộc Tiểu Mặc lo lắng chạy lên núi tìm. Đi được một nửa thì thấy Quái Quái nằm ngủ ngon lành trên một tảng đá lớn.

“Quái Quái, tỉnh, tỉnh nào.”

“Ai...để con ngủ chút nào.”

“Mặt trời xuống núi rồi, con còn không dậy là thăm để con nằm đây đợi hổ tới na đi đấy.”

“Ấn...Hả? Ở đây có hổ sao?”

“Có chứ sao không, núi nào mà không có. Mhieuf là đằng khác”

“Mạc thăm, người không đùa con đó chứ?”

“Ta đùa con làm gì a...”

Mộc Tiểu Mạc vừa dứt lời thì một con hổ từ đâu lao tới, Quái Quái nhìn thấy con hổ to tướng thì sợ hãi đứng ngay đó.

“Quái Quái mau chạy.”

Mộc Tiểu Mạc nhìn thấy con hổ thì sửng sốt, sau đó kéo Quái Quái chạy trốn.

Quái Quái nghe thấy tiếng thét của Mộc Tiểu Mạc thì tỉnh, người giật bắn lên. Mặc kệ trên người có rất nhiều đồ vật nặng, nàng chạy như điên xuống núi, về nhà, để lại Mộc Tiểu Mạc ở phía sau gọi í ới đuổi theo nàng.

“Này, con không thể chạy nhanh hơn được nữa sao? Hôm qua chẳng phải chạy rất nhanh đó sao?”

“Ài, đó là do con hổ hù con mới chạy nhanh a. Bây giờ bình thường, con đâu chạy nhanh được, cái gì cũng phải từ từ chứ.”

“Được rồi được rồi, tiếp tục nào, chạy nhanh lên.”

“An, Mạc thăm”

Quái Quái khẽ nện chạy với đồng vật nặng trên người, Mộc Tiểu Mạc thì nhàn nhã chạy phía trước. Bỗng Mộc Tiểu Mạc nảy ra một ý hay để nâng cao khả năng chạy của Quái Quái.

“Hôm nay con chạy một mình, nhớ nhanh lên đấy, ta sẽ tính thời gian, nếu như hôm qua hoặc chậm hơn sẽ bị phạt đấy.”

“Ấn~, Mạc thăm”

Quái Quái không tình nguyện nói, sau đó để Mộc Tiểu Mạc nhét một đồng đồ vật lên người, theo từng ngày, đồ vật trên người nàng càng nhiều, càng nặng. Nàng còn phải xách thêm hai thùng đá lớn trên tay nữa.

Quái Quái rề rề rà rà qua được nửa núi thì một con hổ ở đâu ra xuất hiện, làm nàng hú hồn chạy một mạch về nhà, không ngó ngang đến Mộc Tiểu Mạc còn trên núi bấm giờ.

Hôm sau, Quái Quái từ chối, không muốn tập nữa vì sợ bị hổ vồ, Mộc Tiểu Mạc khuyên mãi, cuối cùng quyết định đi theo Quái Quái để nàng khỏi sợ.

Như thường lệ, Quái Quái đi đến nửa quả núi thì mệt mỏi, tuy nhiên tốc độ có chút tốt hơn nhiều. Nàng cứ đinh ninh rằng Mạc thăm của mình ở phía sau bảo hộ nên không sợ.

Quái Quái thấy hổ cũng ngang nhiên đi qua, đến khi con hổ nhảy lên, sắp vồ được thì nàng mới quay lưng, nhưng chẳng thấy Mạc thăm đâu. Quá sợ hãi, nàng hét lên kinh dị, con hổ nghe tiếng hét thì khiếp đảm nằm xuống.

Quái Quái thấy con hổ chưa vồ trúng mình thì tán loạn chạy đi. Về tới nhà thì thấy Mộc Tiểu Mạc đã khoanh chân ngồi đó.

Quái Quái tức giận trách cứ nàng ta, nhưng nàng ta nói dối rằng chính mình đã theo sát nàng đến lúc về nhà.

Quái Quái lúc đầu không tin, nhưng sau này Mộc Tiểu Mạc giải thích đủ thứ, nào là tốc độ chạy của nàng ta rất nhanh, nhờ nàng ta mà nàng chưa bị hổ vồ mà thoát được (cái này là nàng ta tự bịa). Rồi theo nàng mới về nhà, còn không thì còn đứng trên núi. Quái Quái lập tức tin sai cổ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Quái Quái sau một tháng huấn luyện, các cơ bắp tay và chân càng ngày càng săn chắc, kì quái là nó không nổi cơ to như người ta, thân thể có chiều hướng càng ngày càng đẹp.

Bây giờ Quái Quái có thể vác một tảng đá lớn, bàn chân nhanh nhẹn có thể dễ dàng chạy vượt qua một con ngựa đang hối hả chạy trên đường, điều này làm Quái Quái tưởng các thức thối của mình đều giống vậy.

Nhưng không, có một ngày nằng cùng vợ chồng Dung Dăng thức tập luyện trên núi thì bị một con hổ lớn tập kích, tốc độ của nó nhanh như tên bắn, Quái Quái quá sợ hãi nên vọt một cái chạy đi, đến khi phát hiện thì không thấy hai người đó đâu, cùng lúc thì có tiếng Mạc thối thối lớn tên của Dung Dăng thối.

Lúc này nằng mới sợ hãi, nhanh chóng quay lại thì thấy con hổ đã xé rách một lớp quần áo lớn trên người Dung Dăng thối, máu cũng chảy ra tủa bủa. Trong trường hợp khẩn cấp, Quái Quái mới khiêng một tảng đá lớn đập mạnh vào đầu con hổ, con hổ chết tươi.

Sau khi cứu thoát được Dung Dăng thối và đem về được chiến lợi phẩm là xác con hổ, Quái Quái đã rất kì quái mà hỏi tại sao hai người lại không chạy nhanh mà rề rà ở đó để con hổ làm thịt. Hai vợ chồng Dung Dăng thối mới trầm ngâm, cuối cùng mới kể ra sự thật.

Quái Quái lúc này mới biết chính mình là một cái người biến thái, quái thai, sức lực của nằng vượt qua tầm hiểu biết của mọi người. Lúc đó Quái Quái rất sốc, không thể tin được một người con gái mềm mại như nằng lại bị nói là quá mạnh mẽ, mạnh hơn những người đàn ông ‘chân chính’.

Lúc đó Quái Quái đã ở trong nhà mấy ngày liền và không ra ngoài, nói với mọi người sẽ không tập luyện nữa. Nằng không muốn trở thành một người đàn bà mạnh mẽ đến thô kệch a.

Nhưng sau một thời gian suy nghĩ chín chắn, nằng nghĩ mình bị xuyên đến đây, bị ông trời thối đó tước đi tất cả, nào là máy tính, máy lạnh, các loại đồ công nghệ, nhưng bù lại cũng để cho nằng cái sức ‘trâu’ này để tự vệ, tuy rằng nằng thật sự không muốn. Nhưng nếu ông trời muốn nằng đem cái ‘tài năng’ này bộc lộ thì nằng tuyệt đối sẽ đem nó dấu đi, làm một cô gái liễu yếu đào tơ chính gốc.

Quái Quái ngay sau đó liền ‘đe dọa’ mọi người không được nói chuyện này ra bên ngoài, chỉ nhà chúng ta biết, còn không nằng sẽ tự tử cho mọi người xem. Cả nhà nghe vậy thì hết hồn hết vía, không dám hó hé đến chuyện này nữa.

Tuy nói là sẽ không đem cái này thể hiện ra, và không muốn ai nhắc tới, nhưng Quái Quái giống như bị nghiện vậy, lâu lâu không chịu nổi mà lén lút rời khỏi nhà lên núi tập luyện. Nằng thật sự rất đau đầu, thời gian buổi tối đang ra để ngủ, nằng lại chạy lên núi làm não loạn như một con khủng vậy.

Bọn thú trên đó cũng phải sợ hãi mà trốn khỏi chỗ nằng tập luyện để kiếm một giấc ngủ ngon, thú dữ cũng không muốn chạy lại chọc phá nằng, vì mỗi lần như thế thì chẳng thấy tăm hơi nằng đâu.

“Quái Quái, dậy nào, đến giờ làm việc rồi.” Quái Thú nhẹ nhàng lay lay Quái Quái dậy.

“Ừm, để con ngủ một chút a.”

Quái Quái đẩy tay nương mình ra, sau đó lật người hướng vào trong góc.

“Ai da, con không dậy thì tiếp tục ngủ nhé, hôm nay nương đành đảm nhiệm chức vị bán thịt vậy. Chỉ là các công tử sẽ tiếc nuối lắm.” Quái Thú lâu lâu xuất hiện một nụ cười xoa trá, chân dậm dậm bước cho có tiếng.

“Hừm... Không, không được, nương a, con dậy liền, người ta trai đẹp con còn chưa tìm được đâu.”

Quái Quái bưng tỉnh dậy, dù sao nằng cũng muốn nhanh chóng thoát cái chức danh ế. Mà nằng cũng không thể đi ra ngoài soi mói nam nhân, nên chỉ có thể ngồi trước nhà, đảm nhận việc bán thịt heo cao cả.

Sau khi sửa soạn xong mọi thứ, Quái Quái liền tới gian nhà làm việc tìm mọi người. Vừa bước chân vào, nằng tự nhiên cảm thấy không khí hôm nay có gì đó lạ lạ.

“Cha, nương, các thối, các thối, buổi sáng tốt lành a.”

“Quái Quái buổi sáng tốt lành, con chuẩn bị đi bán hả?”

Mọi người lần nhìn thấy Quái Quái thì tâm trạng u ám bỗng nhiên tốt hơn.

“Vâng a, mọi người có chuyện gì sao? Con thấy hôm nay có gì đó kì lạ a.”

“Không có gì đâu, con đi bán đi, thịt chúng ta đều đem ra ngoài cả rồi, chúc con làm việc thuận lợi.”

Ai nấy nghe Quái Quái hỏi thì lấp liếm, lên tiếng đuổi nằng đi bán thịt, chuyện này nên để sau rồi nói cho nằng biết.

“Vâng, vậy con đi bán đây, mọi người cũng nghỉ ngơi nhé.”

“Quái Quái, bán cho ta một cân sườn nào, hôm nay nhà có khách a.”

“Vâng, Hoa thăm, vậy con lấy cho người một miếng sườn ngon nhất đãi khách nhé.”

Quái Quái đem miếng sườn lớn ra, dùng dao thành thực cắt xuống, kinh nghiệm bán thịt của nàng cũng được một tuần, sau khi thông báo với mọi người nghỉ luyện tập. Cũng trong một tuần này, nàng quen biết không ít người lớn tuổi, bọn họ đều yêu thích nàng, vì lần nào bán thịt cũng cho thêm một ít gì đó, miếng thì luôn luôn cười tươi.

Còn việc ngắm nam nhân, chuyện này khiến nàng càng lúc càng thất vọng, trên đường đi toàn là nam nhân lớn tuổi, hoặc mấy cái không đủ tiêu chuẩn của nàng, còn nếu có đủ tiêu chuẩn thì cũng toàn mắt cao hơn đầu.

Quái Quái đứng đẩy bán thịt, những lúc không có khách tới mua thì ngồi chống cằm nhìn người qua lại trên dòng đường, quả thật chẳng có một người khiến nàng vừa mắt.

Cứ thế, Quái Quái ngồi bán đến gần trưa thì mớ thịt trên bàn cũng hết, chỉ còn lại mấy cái vụn xương, vụn thịt. Nàng thu gọn mọi thứ, miệng thở dài thườn thượt, sau đó đem đồ vào nhà.

Nàng nghĩ, mình nên làm gì đó, chứ ngồi thế này chắc chắn sẽ không thể thoát ế a.

Quái Quái đem đồ để lên một cái bàn, sau đó đi qua nhà khách, lúc này thấy mọi người vẫn ngồi đó thì kì quái. Giờ này mọi ngày cha và các thúc thì sẽ đi làm công chuyện gì đó, hoặc một sẽ sẽ ngồi đây đợi tới giờ cơm, còn nương và các thăm thì ở dưới bếp chuẩn bị thức ăn. Còn bây giờ, nhìn mọi người giống như có chuyện gì nghiêm trọng lắm vậy.

“Cha, nương, các thúc thăm, mọi người làm gì mà ngồi đây thẩn thờ vậy? Có chuyện gì xảy ra sao ạ?”

“Quái Quái a, chúng ta có chuyện muốn nói cho con biết.” Cha Quái Quái mặt nghiêm túc lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Cha, có chuyện gì ạ?”

“Sắp tới sẽ có đợt các hoàng tử chọn thê, các thiếu nữ tuổi từ mười lăm đến hai ba trong cả nước đều phải tham gia. Nên...”

“Nên con cũng phải đi sao?” Quái Quái nghe xong thì mắt sáng ngời, trong cung chắc phải có nhiều nam nhân xinh đẹp lắm, nàng muốn kiếm cho mình một tướng công ngồi ngời a.

“Đừng vậy! Nhưng bọn ta sợ con không muốn đi, và lại, nếu bị các hoàng tử chọn trúng, con sống trong cung sẽ khổ a. Bọn họ tam thê tứ thiếp, con sẽ bị lạnh nhạt, như thế chúng ta sẽ rất đau lòng.” Quái Thủ nắm lấy tay Quái Quái, vẻ mặt lo lắng.

“Cũng đúng, nhưng mà con không đi không được. Nếu con không đi, thế nào cũng bị định tội.” Quái Quái nghe xong thì trầm tư một lát, sau đó lại nhăn nhó nói.

“Đúng là như thế, nhưng nếu con không muốn đi, chúng ta bất cứ giá nào cũng phải tìm biện pháp để con không tới đó.”

“Đúng, chỉ cần con muốn, chúng ta đều sẽ làm cho con.”

Quái Quái nhìn gia đình luôn nghĩ cho mình thì cảm động. Cha và nương chỉ có thể sinh được một người con là nàng, còn các thúc thăm thì không thể sinh con, cho nên bọn họ đều xem nàng như vật báu, chuyện gì cũng nghĩ đến nàng trước tiên. Nhưng mà nàng không thể không tham gia, cái này có liên quan đến hoàng gia nên chắc chắn không phải chuyện đùa.

Nàng thật sự không muốn gia đình mình có chuyện a, dù là kiếp trước hay kiếp này, cha nương của nàng đều vì nàng mà hi sinh quá nhiều rồi, bây giờ thêm các thúc thăm nữa. Nàng nên làm cái gì đó để báo đáp bọn họ mới phải. Với lại, tiền cung cũng không phải chuyện xấu.

“Cha, nương, các thúc, các thăm, con nghĩ muốn tham dự, dù sao con cũng mong có thể kiếm một tướng công anh tuấn, gia thế tốt đẹp. Mà được một trong các hoàng tử chăm đầu có để, nước chúng ta nữ nhân đếm không xuê đâu.” Quái Quái cười vui vẻ nói.

“Con muốn vậy thật sao?”

“Thật!”

“Con muốn một trong các hoàng tử chọn?”

“Đúng rồi!”

“Vây chúng ta sẽ giúp con, cho dù thế nào cũng phải để một vị hoàng tử nào đó thích con mới được.”

Quái Quái á khẩu, nàng thật sự không nghĩ mọi người lại nghe theo nàng như vậy.

“Trời ơi, không được, mọi người phải thuận theo tự nhiên chứ! Nếu không được chọn thì thôi, bên ngoài có rất nhiều nam nhân cho con lựa. Còn nếu được chọn thì là cái phước của con. Mọi người như thế này sẽ làm con không được tự nhiên đó.”

“Ách, vậy chuyện này cứ theo tự nhiên vậy. Chúng ta sẽ chuẩn bị mọi thứ cho con, còn ba ngày nữa là đến rồi.” Dương Thập Lợn tự nhiên nhỏ giọng lại.

“Hả? Cái gì? Sao nhanh vậy? Sao bây giờ mọi người mới nói với con?” Quái Quái muốn độn thổ, tại sao chuyện này giờ bọn họ mới nói cho nàng a.

“À, thì... Tại chúng ta... Chúng ta quên mất. Mà thôi, tới giờ ăn rồi, chúng ta chuẩn bị ăn cơm thôi. Nào nào, xuống dọn ăn.” Mộ Dung Dăng lên tiếng, sau đó nhanh chạy xuống bếp dọn ăn, sau đó từng người cũng nối đuôi nhau xuống.

Quái Quái khóc không ra nước mắt nhìn đoàn người chen nhau xuống bếp, trước giờ đám đàn ông này đâu có đụng chân xuống bếp lần nào đâu.

Hôm sau, Quái Quái đầu đầu nhìn đồng hồ trong phòng mình, nào là áo quần, giày dép, nào là trang sức, mỹ phẩm. Mấy thứ này trước giờ nàng có hay đụng đến đâu. Nhưng mà mọi người đã có tâm, nàng không thể bỏ đi được.

Quái chọn cho mình bộ y phục màu vàng chói lóa có các đường viền lấp lánh kim tuyến, sau khi mặc lên người thì thấy bộ này lòe loẹt quá, nàng đổi sang một bộ màu hồng phấn. Thử xong bộ này nàng lại cảm thấy nó quá con nít, nên nàng tiếp tục đổi sang bộ màu xanh da trời nhạt, bộ này tương đối ổn, nhìn rất dịu dàng, nhưng nàng lại cảm thấy nó không hợp với mình lắm.

Thế là Quái Quái lại đổi sang một bộ màu đỏ, vừa mang lên người, nàng liền cởi ra, bộ này quá sexy rồi, nàng nhìn giống như quý. Còn hai bộ y phục trên giường, một bộ màu trắng và một bộ màu xanh non.

Nàng lấy bộ màu xanh non thử trước, nhìn cũng được, xinh tươi lắm, nhưng nàng vẫn không thích. Quái Quái thử bộ màu trắng cuối cùng, nhìn rất thanh thoát nhẹ nhàng, tựa như tiên nữ vậy, có điều, không hiểu sao nàng thấy nó cứ giả tạo.

Nhìn đến sáu bộ y phục trên giường, Quái Quái nhìn lui nhìn tới, nhìn tới nhìn lui, cuối cùng nàng chọn bộ y phục màu vàng chói lóa, vì nó hợp với nàng nhất.

Sau đó Quái Quái nhìn đến đồng trang sức, nàng chọn cho mình một cây trâm màu vàng, một đóa hoa cài đầu màu vàng, một cái vòng tay xoắn ốc màu vàng, và một đôi giày thêu kim tuyến cũng màu vàng.

Quái Quái nhìn mình trong gương, cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, lại nhìn đồng vòng cổ, nàng không thấy cái nào vừa mắt hết. Nhìn quanh nhìn quất trong phòng, nhìn thấy cái khăn trải bàn màu vàng thì mắt nàng sáng rực lên.

Quái Quái căng tấm trải bàn ra, lấy kéo cắt một mảnh hình chữ nhật, dài khoảng bốn mươi phân, rộng khoảng mười phân. Sau đó đem mảnh vải cột lên cổ. Quái Quái nhìn vào gương cười tươi, nàng quả nhiên là thiên tài tái xuất, bây giờ chỉ cần trang điểm nữa là ngày mai có thể tự tin mà lên đường rồi.

Lại lấy ra bộ mỹ phẩm, son môi, phấn mắt, phấn má hồng, phấn trắng, và bút kẻ mắt, mày. Những thứ này tuy không giống ở hiện đại, chất liệu khác, nhưng cũng dùng được. Nàng lấy phấn trắng ra, đánh đều khắp mặt, sau đó tô mắt, kẻ mày, đánh má hồng... cuối cùng là tô son.

Trang điểm xong, Quái Quái soi gương, nhìn khuôn mặt được tô vẽ kỹ lưỡng, nàng khá hài lòng về tay nghề của mình. Dù sao trước kia nàng cũng thích làm đẹp lắm, luôn lên mạng bắt chước người ta, sau này vì quá bận rộn nên không chú ý tới nữa.

Thỏa mãn xoa mình một cái, Quái Quái cười duyên, nháy mắt với mình trong gương, tay sờ sờ má.

“Đúng là xinh hết thuốc chữa mà. Hihi.”

Nói xong, nàng quay người trở lại giường, thay một bộ y phục thường ngày, sau đó ra nhà vệ sinh rửa mặt sạch sẽ.

Sáng hôm sau, tiệm mổ heo đóng cửa, cả nhà leo lên xe ngựa cùng Quái Quái lên kinh thành.

Lần đầu tiên nàng đi xe ngựa, cảm giác công kênh khó tả, nhịn xuống vị đắng ở dưới cổ, Quái Quái đang ngồi trong xe ngựa bỗng đứng dậy.

“Ồ... họ ơ... ơ, ơ, ơ... Đoàn người đi trước đi sau, cùng nhau lên thành tìm hoa hái quả. Quái xinh Quái đẹp, Quái không sợ đường dài, chỉ sợ xe ngựa bập bênh khó đi. Ố.... ơ, ơ, ơ, ơ, ơ...”

Quái Quái vừa hát vừa nhún, mọi người nghe nàng hát thì ngây ngốc, há hốc mồm nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Quái Quái vừa hát vừa nhún, mọi người nghe nàng hát có chút khóc không ra nước mắt, không ngờ nữ nhi nhà mình có chất giọng kinh khủng đến vậy.

“Haha, hay quá, hay quá...” Miệng của Mộ Dung Dăng méo xệch.

“Quái nhi, con hát hay quá a, không hổ danh Quái nhi tài sắc vẹn toàn của chúng ta.” Hoắc Bạch Hối mắt sáng, vỗ tay rầm rộ, miệng ngoác ra cười, khen Quái Quái.

“Cám ơn Dung Dăng thúc, cám ơn Hối thúc, con cũng cảm thấy mình thật là tài năng a.” Quái Quái nở mũi, khuôn mặt tươi rói nhìn mọi người, cũng quên đi vụ xóc nảy của xe ngựa.

“A, phụ thân còn bao lâu nữa thì đến thành vậy?”

“Còn khoảng một canh giờ nữa là tới rồi đó con.”

“Hả, còn đến một canh luôn. Vậy con hát tiếp cho mọi người nghe nhé.”

“Ồ, không cần...” Cả nhà vội vã ngăn Quái Quái lại nhưng chưa kịp làm gì đã nghe Hoắc Bạch Hối nói.

“Quái Quái, hát tiếp đi, thúc thích nghe con hát lắm.”

Hoắc Bạch Hối nói xong, cả nhà quay qua lờm lờm hấn, nhưng hấn chẳng hiểu gì hết, cứ vô tư khuyến khích Quái Quái hát tiếp.

Hai canh giờ sau, tại kinh thành.

“A, rốt cục cũng đến được kinh thành, thật sướng khoái quá đi mất.” Mộc Tiểu Mặc vừa thấy xe ngựa dừng lại liền chạy nhanh ra ngoài, nàng sắp tẩu hỏa nhập ma vì tiếng hát của Quái Quái rồi.

Tiếp theo, mọi người cũng nhanh chóng lục đục đi xuống, trên xe chỉ còn mỗi Quái Quái và Hoắc Bạch Hối bàn luận về giọng hát của nàng.

“Này, Hoắc Bạch Hối, nhà ngươi có để cho Quái Quái chùa ta đi xuống không hả?” Mộc Tiểu Mặc vội vào trong xe ngựa lớn tiếng.

“Ồ, Mặc tẩu, ta xuống liền, xuống liền.” Hoắc Bạch Hối cười cười nói, sau đó chậm chạp xuống xe ngựa, Quái Quái cũng nói đuôi xuống theo.

“Oa, kinh thành thật đông đúc a.” Quái Quái xuống xe ngựa thì há hốc miệng, kinh thành với trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn khác nhau. Ở đây mọi người làm việc nhộn nhịp, tấp nập, không giống với tưởng tượng chỉ có mấy người giàu có lười nhác, ăn ở với nhau.

Quái Quái theo mọi người vào một tiểu lâu, mướn bốn phòng trọ. Cũng may nhà nàng tới vừa kịp lúc, nhà trọ quanh đây đều chật ních người rồi, còn nhà trọ này cũng chỉ còn vồn vẹn sáu phòng, nhà nàng mướn hết bốn phòng, chỉ còn dư hai phòng.

Quái Quái vào phòng trọ, xem xét mọi thứ một hồi, sau đó vứt hành lý lên bàn, cả người thả phịch xuống nằm trên giường, vẻ mặt thoải mái. Nàng đi xe ngựa cả ngày nay, trên người nơi nào cũng đau nhức, quả thật là khó chịu. Vừa đặt lưng xuống giường không lâu, Quái Quái liền đi tìm Chu Công tám chuyện.

Sau khi sửa soạn xong mọi thứ thì trời cũng đã tối, ba cặp vợ chồng tụ tập trước cửa đi ăn tối. Quái Thú gõ cửa phòng Quái Quái nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, bà mở cửa đi vào thì thấy nàng đang ngủ say. Đưa chân đạp lên người Quái Quái, Quái Thú nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

“Nương tử, Quái Quái đâu?”

“Suyt, Quái Quái đang ngủ, cả ngày nay trông con nó mệt lắm, để nàng ngủ cho lại sức, ngày mai lại phải vào cung rồi.”

Nghe Quái Thú nói, mọi người cũng gật đầu, sau đó tất cả đi xuống đại sảnh gọi thức ăn, cũng lấy riêng cho Quái Quái một phần.

“Nếu như Quái Quái được một trong các hoàng tử nhìn trúng thì phải làm sao?” Đang ăn, bỗng Âu Dương Dịu Dịu lên tiếng, mọi người cũng khựng lại.

“Đúng vậy đại ca, nhà chúng ta rất rõ hoàng cung, ta sợ con bé mà vào đấy thì sẽ bị thiệt thòi.” Hoắc Bạch Hối hiếm khi nghiêm túc nói.

“Đại ca, người là rõ nhất chuyện đó, không phải sao?” Mộ Dung Dăng lên tiếng.

Dương Thệt Lộn khuôn mặt trầm ngâm, bàn ăn vừa nãy vui vẻ, bây giờ ngọt ngào đến khó chịu. Trên mặt ai cũng có nét bi thương, lo lắng. Bỗng Dương Thệt Lộn ngước mặt lên.

“Không! Sẽ không sao đâu, chúng ta cũng không thể kháng lệnh, cho dù có thể nhưng ta nghĩ Quái Quái đủ lớn để quyết mọi việc rồi, chúng ta cũng không thể bảo vệ nàng mãi. Nàng dù sao cũng trưởng thành rồi, cần phải để nàng biết tự bảo vệ bản thân, như thế chúng ta mới an tâm, không đúng sao?”

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn Dương Thệt Lộn.

“Dù sao, đây cũng coi như là một cơ hội để chúng ta xem nàng có thể ứng biến với bên ngoài như thế nào, nếu có nguy hiểm, chúng ta liền bắt chấp xông vào là được.”

Mọi người ai nấy đều nhìn nhau gật đầu.

“Đúng vậy, đại ca nói chí phải.”

Sáng sớm hôm sau.

“Rột rột... Rột...” Trong phòng trọ, Quái Quái đang nằm ngủ thì bụng bỗng kêu to, nàng một tay xoa bụng, một tay dụi dụi mắt.

“Ủm... Oáp...” Quái Quái ngồi dậy, vươn vai, mắt nhắm mắt mở leo xuống giường. Nàng đi ra mở cửa nhưng thấy trời mờ mờ sáng.

“Còn sớm vậy sao? Đói bụng quá.” Quái Quái xoa xoa bụng, mắt vẫn còn lèm nhèm, dọ dẫm đi mở cửa sổ ra, sau đó thấp đèn.

Quái Quái nhìn căn phòng đã được thấp sáng. Trên bàn, một mâm thức ăn được đẩy kín, bên cạnh là ấm trà giữ nhiệt cùng vài cái chung nhỏ. Túi hành lý hôm qua vứt bừa bãi giờ được treo đầu giường. Còn trên giường là một mớ lộn xộn giữa chăn và gối.

Quái Quái vò đầu một cái, đi đến bên ấm trà, rót cho mình một chung để súc miệng. Đưa tay lau sạch mớ ghèn, nàng mở cái lồng đáy đồ ăn ra. Nhìn mớ đồ ăn đã bị nguội lạnh do để qua đêm, nhưng màu sắc vẫn rất hấp dẫn cùng mùi thức ăn đang dồn dập xông lên mũi, Quái Quái không nhịn được mà ngồi xuống, chén sạch.

Ăn uống no nê, Quái Quái ợ một cái sảng khoái, lúc này mắt nàng lại riu xuống, căng da bụng là chùng da mắt, Quái Quái lại lết tới giường, ngủ tiếp.

Nửa canh giờ sau.

“Quái Quái, dậy, dậy nào, dậy để chuẩn bị vào cung.”

Quái Thú, Âu Dương Dịu Dịu và Tiểu Mộc Mạc lôi kéo Quái Quái đang ngủ trên giường dậy.

“Để cho con ngủ tí đã, khỏi vào cung cũng được mà.”

“Thế con không định gặp các hoàng tử hả?”

“Không... Có! Có, con dậy.”

Quái Quái lập tức ngồi dậy, sau đó đuổi ba người kia ra khỏi phòng, chính mình tự chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Móng Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Trước cổng hoàng cung, có rất nhiều những chiếc kiệu cao quý được xếp hàng hai bên, chính giữa là một hàng dài các mỹ nữ xếp hàng để báo danh nhập cung. Xung quanh là người thân của các mỹ nữ, bọn họ vui mừng có, lo lắng có, mắt ngóng trông nhìn về phía nữ nhi của mình.

Lấn lộn vào đó là hình ảnh sáu gương mặt quen thuộc, bọn họ về mặt lo lắng nhìn vào phía hoàng cung, đợi đến khi tất cả các mỹ nữ đã vào cung hết, bọn họ mới chậm rãi đi kiếm một chỗ để nghỉ ngơi, mọi người xung quanh cũng giống vậy, dần dần rãi đi hết, chỉ còn lại một số người hầu, gác kiệu của các nhà quan to, mặt lớn đứng canh kiệu.

Một cái sảnh lớn ở ngoài trời, xung quanh là hoa anh đào nở rộ, phía chính giữa là một sân khấu lớn, ở phía dưới sân khấu, hàng loạt những bộ bàn ghế được sắp xếp theo hình chữ nhật. Có rất nhiều các nữ nhân trẻ tuổi tụ tập ở đó, bọn họ tụ tập đứng nói chuyện với nhau theo từng nhóm, những người không quen biết thì đi lang thang ngắm hoa anh đào, không một ai dám lại gần bàn ghế để ngồi vì chưa có sự cho phép của phía trên.

Đây là hoàng cung nên tất cả cử chỉ của mọi người đều rất cẩn thận, cho dù là bước đi, tiếng nói, cử chỉ đều nhẹ nhàng trau chuốt, chỉ sợ sơ suất một cái là có thể ảnh hưởng đến tính mạng, chứ đừng nói đến việc được hoàng tử chú ý đến.

Bỗng một nữ nhân thướt tha đi tới bàn ghế ngồi xuống, mọi người tự nhiên hít một ngụm khí lạnh. Những tiểu thư, con nhà quan lại, hay con cái của những thương nhân đều nhìn cô gái với ánh mắt xem thường.

“Nữ thường nhân kia đúng là muốn chết!”

“Quả nhiên chỉ có những thường nhân ngu xuẩn, thiếu hiểu biết như nàng ta mới làm vậy.”

Phía những nữ nhân bình thường, con cái nhà bình dân thì về mặt sợ hãi nhìn nữ nhân kia.

“Trời đất, nàng ta bị điên hay sao vậy?”

“Nếu bị chém đầu thì phải làm sao bây giờ?”

Còn một số khác thì bình thản, đứng hững hờ xem nàng ta đang làm cái gì.

“Wow, nữ nhân này đúng là dũng cảm thật.”

“Chắc chắn, không biết nàng ta tính làm gì ha.”

“Hay là nàng ta muốn làm nổi đề các hoàng tử chú ý cũng nên.”

Từng tiếng xì xào bàn tán vang lên, cùng lúc đó thì có tiếng thái giám vang lên, vọng khắp sảnh lớn.

“Hoàng thượng đến!”

Tiếng thái giám lời vừa giết, tất cả các nữ nhân tại sảnh đều quỳ xuống dập đầu chào.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Duy chỉ có nữ nhân ngồi trên ghế trở mặt nhìn mọi người, sau đó thì luống cuống quỳ xuống, vì đang ngồi ở trong ghế, lúc đi ra thì vấp phải chân ghế ngã ngồi xuống, sau đó quay người cùng mọi người quỳ gối.

Hành động này khiến cho mọi người đang cúi đầu phải nhỏ nhẹ cười khúc khích, cũng thành công khiến cho hoàng thượng, hoàng hậu, các phi tần và đặc biệt là các hoàng tử, những công tử con trai của các quan lại phú quý trong triều đình chú ý tới.

Nữ nhân vừa mới làm trò cười cúi gằm mặt xuống, làm người ta không thấy được biểu hiện trên khuôn mặt của nàng ta.

“Đứng lên đi!” Hoàng thượng chỉ chú ý đến nữ nhân kia vài giây, sau đó hành động như bình thường của một quân vương thường làm, mời mọi người đứng dậy.

“Cám ơn hoàng thượng!” Mọi người đang quỳ gối trong sảnh đông loạt hô, sau đó lục đục đứng dậy.

Hoàng thượng, hoàng hậu, các phi tần và các vị nam tử nhân vật chính ngày hôm nay nối đuôi nhau đi tới chỗ ngồi đã được sắp xếp sẵn. Hoàng thượng ngồi phía trên, chính giữa sân khấu, nơi ai cũng có thể dễ dàng nhìn thấy mặt, tiếp theo là hoàng hậu ngồi phía bên phải của ông, nối tiếp là các phi tần được chia đều hai bên theo đúng cấp bậc.

Còn các hoàng tử, các công tử thì không lên sân khấu, mà đi thẳng tới những hàng ghế ngồi, dừng lại ở hàng phía trên cùng của hình chữ nhật, sát với sân khấu rồi ngồi xuống.

Có tất cả là bảy hoàng tử, và gần bốn mươi người là các công tử con của tể tướng, văn tướng, võ tướng... và một số là con trai của những nhà hào phú, giàu nhất nhì của cả nước. Thật ra nói hôm nay là cuộc tuyển chọn thê của các hoàng tử cũng chưa phải lắm, đúng hơn là buổi giao lưu của các công tử con nhà giàu, quyền quý đi xem mắt các nữ nhân trong thiên hạ thì đúng hơn, nếu thấy ai vừa mắt thì đem về cưới, còn không thì chỉ gặp mặt nói chuyện cho vui thôi.

Sau khi các nhân vật chính vào chỗ ngồi, các nữ nhân, mỹ nữ trong sảnh cũng được cho phép đi tới chỗ ngồi xuống. Bọn họ được sắp xếp theo hàng quan lại ở phía bên trái hàng ghế của các hoàng tử, công tử, hàng hào phú thì bên phải và hàng thường dân thì ở phía đối diện.

Từ lúc báo danh vào cửa, các nữ nhân này đã được gửi số phiếu ghế ngồi nên không có chuyện lục đục chen chỗ của nhau mà người nào đến chỗ của người đó. Các số đánh thứ tự rất rõ nên bọn họ rất nhanh chóng đã tìm đến.

Nói là tất cả các nữ nhân tuổi từ 16 đến 23 trên cả nước, nhưng thật ra đã được tuyển chọn rất kỹ càng, nên số nữ nhân trong này chưa đến hai trăm người, và người nào người đó đều rất xinh đẹp, chỉ có Quái Quái là ngoại lệ bình thường nhất, nhưng cũng chưa phải xấu nhất ở đây.

“Xin chào tất cả các ái khanh, hôm nay ta tổ chức một buổi giao lưu có tuyển chọn này là để những con người xinh đẹp tài giỏi nhất của nước ta có thể gặp mặt và kết nên tình duyên. Tuy là nhìn có vẻ giống như chọn thê cho những quân thần sau này của ta thì đúng hơn, nhưng cũng là ta không muốn để mai một sắc đẹp và tài năng của các khanh ở những nơi không ai biết đến. Dù sao các khanh có được những thứ tốt đẹp đó thì nên tìm được lang quân phù hợp, xứng đáng với mình nhất. Ta nói các khanh có thấy đúng không?”

Hoàng thượng dùng nội lực nói một tràng dài, miệng thì nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt lia xuống mọi góc ngách ở sảnh.

“Đúng ạ!” Tất cả nữ nhân trong sảnh nhỏ nhẹ lên tiếng.

“Vậy thì được, hôm nay các khanh hãy thoải mái vui chơi, giao lưu với nhau đi, cứ xem như chúng ta chỉ là những người qua đường. Hôm nay ai có lỗi gì đều được ân xá, nhưng không được vượt quá mức đâu nhé.”

“Đa tạ hoàng thượng!” Trong sảnh, mọi người ai nấy nghe hoàng thượng nói vậy thì tâm trạng có chút vui lòng đi, nhưng cũng không quá nhiều, vì đây là ở trong cung, cẩn thận vẫn là trên hết.

“Được rồi, nhanh nhanh đem thức ăn lên nào! Các khanh cứ việc đứng dậy, đi đứng thoải mái, hôm nay ta áp dụng cách dùng tiệc của Tây vực, cái này gọi là tiệc buffet còn gọi là tiệc đứng, nên các khanh cứ tự nhiên ăn uống trò chuyện, mạnh dạn mà giao lưu với nhau.”

Hoàng thượng vừa nói xong, rất nhiều cung nữ nối đuôi nhau đem thức ăn đi vào, gồm có bánh ngọt, bánh mặn, cơm nắm, bánh bao, trái cây, thức uống ngọt... những loại thức ăn chỉ dùng tay bốc ăn, trên bàn cũng không có bất cứ cái chén hay đôi đũa nào.

Lúc đầu mọi người đều rất ngại, đều bo bo ngồi ở chỗ của mình, nhưng sau đó các hoàng tử đứng dậy, đi ra giữa hình chữ nhật rồi tới bàn của một nữ nhân nào đó, tay không bốc bánh lên mời nàng ta, rồi kéo nàng ta đi ra ngoài. Rất nhiều nữ nhân thấy ghen tị thì cũng mạnh dạn đi ra, tiến tới đối tượng mình để ý để bắt chuyện.

Dần dần, rất nhiều người cũng đi ra ngoài, chỉ có một số ít người rụt rè vẫn ngồi tại chỗ. Nữ nhân lúc này làm trò cười ngồi ở ghế thường dân cũng xấu hổ ngồi một chỗ, không dám đi ra, nhưng có một số công tử để ý đến thì chạy tới bắt chuyện với nàng. Nàng ta lúc thấy các nam nhân đó đi tới chỗ mình thì vừa vui, vừa sợ, lại vừa ngại ngùng.

Xung quanh các nữ nhân khác nhìn thấy hành động đó của các công tử thì ghen tỵ, nhưng lại không biết làm gì để dành lại sự chú ý của bọn họ. Nhưng điều mà các nữ nhân này còn khó chịu và ghen tỵ nhất chính là sau đó một vài phút, hoàng tử Kiệt Ngao, Kiệt Phàm, Kiệt Tuấn đều đến đó.

Hiện tại, hoàng thượng có 7 hoàng tử là Kiệt Ngao, Kiệt Phàm, Kiệt Tuấn, Kiệt Thương, Kiệt Hàn, Kiệt Tường và Kiệt Minh. Trong đó Kiệt Ngao và Kiệt Tường là hai người có khả năng trở thành thái tử nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Cho Sờ Mông Cái Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.